

Lokker hængende ned ad Ryggen, en Slængkappe over Skuldren, en Egestav i sin brune, stærke Haand . . . en eneraadig Hersker, en Konge over de mørke Heders uendelige Rige, Frihedens og de vilde Stormes Hjem. Han befandt sig i den Alder, da Drømmene vaagner og Fantasiens Vinger faar deres Svingfjer, . . . og nu, da alle Muligheders Porte var bleven aabnede, havde hans Indbildningskraft fri Tumbleplads. Intet forekom ham længer umuligt, naar det angik ham selv. Regelmæssigt endte han sin Drømmeflugt dybt inde i Æventyrets allerluftigste Riger. Han indbildte sig tilsidst at være en Kongesøn, der, ligesom Helten i en Fortælling, han netop havde læst, var bleven bortført af et omvandrende Folk og siden solgt og holdt i Fangenskab her i Præstegaarden — og saa fuldstændig indlevede han sig i denne Forestilling, at han havde fuldstændig Rede paa, hvorledes Alt kunde være gaaet til. Undertiden forekom det ham endog, at han dunkelt erindrede Ting og Begivenheder fra sin allertidligste Barndom . . . mindedes en stor Sal med Marmorsøjler og mange sort-hvide Gulvtavl, hvorpaa Foden gled . . . en blaa Sø mellem høje Bjerge . . . en Abekat i et gyldent Bur . . . en Mand i en rød Kappe, der satte ham foran sig paa sin Hest og red med ham ind gennem store, mørke Skove . . .